

ไปตะวันตก

นานมาแล้ว...สมัยเมื่อคุณปู่คุณย่าของพวกเรายังเป็นเด็กเล็กๆ หรือยังแบเบาะอยู่ หรือบางทีจะยังไม่เกิดด้วยซ้ำไป พ่อและแม่ ลอรา แม่รี และน้องแคร์ได้ออกจากบ้านเล็กในป่าใหญ่ ในมลรัฐวิสคอนซิน ขึ้นเกวียนเดินทางไป ทิ้งให้บ้านว่างเปล่า เจียบเหงาอยู่ในที่โล่งกลางดงต้นไม้ใหญ่ และไม่ได้กลับมา เห็นบ้านนั้นอีกเลย

เขาพากันอพยพไปยังดินแดนของพวกอินเดียนแดง

พ่อบอกว่า เดียวนี้ในป่าใหญ่ซักรักจะมีคนอพยพมาอยู่ มากเกินไปเสียแล้ว ลอราเองก็เคยได้ยินเสียงขวานฟันไม้ อยู่บ่อยๆ แต่มันไม่ใช่เสียงขวานของพ่อ หรือบางทีก็ได้ยิน เสียงป็นดังก้องมา และไม่ใช่เสียงป็นของพ่อเหมือนกัน หนทาง เกวียนที่ผ่านบ้านเล็กนี้กลายเป็นถนนไปแล้ว เกือบทุกวัน ลอราและแม่รีต้องหยุดเล่น หันไปมองดูเกวียนที่แล่นเอี้ยวๆ ผ่านมาซ้ำๆ นั้นอย่างประหลาดใจ

สัตว์ป่าจะไม่อยู่ในที่ที่คนอยู่มากๆ พ่อก็ไม่ชอบอยู่เหมือนกัน พ่อชอบที่ที่สัตว์ป่าอยู่ได้อย่างสบายใจ ไม่ต้องกลัวเกรงอะไร พ่อชอบดูลูกกวางตัวเล็ก ๆ กับแม่ของมันที่มายืนมองดูพ่ออยู่ในเงาร่มของป่าใหญ่ และชอบดูเจ้าหมีตัวอ้วนๆ แสนจะขี้เกียจมากินลูกเบอร์รี่อยู่ในดงต้นเบอร์รี่ป่า

ในตอนกลางคืนอันยืดยาวในฤดูหนาว พ่อคุยกับแม่ถึงเรื่องดินแดนทางตะวันตก ทางตะวันตกนั้นพื้นแผ่นดินราบเรียบไม่มีต้นไม้เลย มีแต่หญ้าขึ้นหนาและสูง ที่นั่นแหละมีสัตว์ป่าท่องเที่ยวหากินอยู่ในทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล สดุดูกหูกตา และไม่มีใครไปตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนอยู่เลย มีแต่พวกอินเดียนแดง

คืนวันหนึ่งตอนปลายฤดูหนาว พ่อพูดกับแม่ว่า “เห็นว่าเธอก็ไม่ขัดข้อง ฉันจึงตัดสินใจว่าจะอพยพไปอยู่ทางตะวันตก มีคนมาขอซื้อบ้านหลังนี้แล้ว และเราจะขายได้ราคาแพงเท่าที่เราเคยคิดอยากจะได้ มากพอที่จะเอาไปตั้งเนื้อตั้งตัวกันใหม่ในดินแดนใหม่”

“โอ...ชาร์ลส์ เราจะต้องอพยพกันเดี๋ยวนี้เลยทีเดียวนะหรือคะ” แม่พูด อากาศกำลังหนาวจัด บ้านที่อบอุ่นจึงสบายนัก

“ถ้าเราคิดจะอพยพกันในปีนี้ เราก็ต้องตั้งต้นออกเดินทางเสียตั้งแต่เดี๋ยวนี้” พ่อพูด “ถ้าน้ำแข็งเริ่มแตกเสียแล้ว เราก็ข้ามแม่น้ำมิสซิสซิปปีไม่ได้”

ดังนั้นพ่อจึงขายบ้านเล็ก ชายแม่วัวและลูกวัวไป พ่อเอาไม้ฮิกคอรี่มาตัดให้โค้งทำซี่ประทุน เอาผูกเข้ากับกระบะเกวียนให้มันโค้งครอบ แม่ช่วยพ่อชิงผ้าใบสีขาวคลุมซี่ไม้นั้นทำเป็นประทุนเกวียน

อากาศมืดมด मुखมัวก่อนสว่าง แม่ค่อยๆ เขย่าปลุกแมรี กับลอร่าให้ตื่นขึ้น อาศัยแสงไฟในเตาและแสงเทียนไข แม่ ล้างหน้าหิวผมให้ลู ก แต่งตัวให้อบอุ่นพอ นอกจากเสื้อชั้นใน ลักหลาดสีแดงนั้นแล้ว ยังให้ใส่กระโปรงชั้นในผ้าขนสัตว์ อีกชั้นหนึ่ง แล้วก็ใส่เสื้อกระโปรงลักหลาดกับถุงเท้าไหมพรม ยาว ใส่เสื้อหนาวข้างนอก ใส่หมวกหนังกระต่าย และสวม ถุงมือคู่มือสีแดง

ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านเล็กขึ้นไปบรรทุกอยู่บนเกวียน เรียบร้อยแล้ว นอกจากเตียงและโต๊ะเก้าอี้ เพราะไม่จำเป็นต้องขนเอาไป พ่อทำให้ใช้ได้ใหม่เสมอ

มีหิมะบางๆ บนพื้นดิน ลมสงบ อากาศเยือกเย็นและมีมืดครึ้ม ต้นไม้ใบโกรนยืนตระหง่านตัดกับท้องฟ้าที่มีหมอก มืดมัวและแสงดาว แต่ทางทิศตะวันออกท้องฟ้าเริ่มมีสีจางๆ และในป่าใหญ่ซึ่งเป็นสีเทา मुखมัวนั้น มีแสงโคมลอยออกมา วอมแวม มีเกวียน มีม้า พาเอาคุณปู่ คุณย่า อา ลุง และ พี่ๆ น้อยๆ มากันหมด

แมรีกับลอร่ากอดตักตาเศษผ้าไว้แน่น ไม่พูดจาอะไรเลย พี่ๆ น้อยๆ ยืนล้อมดูอยู่รอบๆ คุณย่า และอาผู้หญิงเวียน กอดแล้วจูบเล้าอยู่หลายพักหลายหน ล้ำลากัน

พ่อเอาปืนแขวนไว้กับโครงประทุนเกวียนทางด้านใน ซึ่งอาจจะเอื้อมมือมาจากที่นั่งข้างหน้าเข้ามาหยิบฉวยได้ทันทีที่ต้องการ และแขวนถุงลูกปืนกับเขาใส่ดินปืนข้างใต้ปืน แล้ววางหีบซออย่างทะนุถนอมไว้ระหว่างหมอนหนุนศีรษะ สองใบ ถึงเกวียนเขย่าเท่าไรก็ไม่กระแทกขอให้บอบช้ำได้

ลู กกับอาผู้ชายช่วยพ่อเทียมม้าเข้ากับเกวียน และบอก

ให้พี่ๆ น้องๆ มาจูบลาแมรีกับลอรา เขาก็มาจูบกัน แล้วพ่อก็อุ้มแมรีและลอราเอาไปวางไว้บนที่นอนที่ปูไว้ในกระเบาะเกวียนทางตอนหลัง แล้วมาช่วยพยุงแมรีให้ปีนขึ้นไปนั่งบนที่นั่งข้างหน้า คุณย่าชูเคร์ส่งขึ้นไปให้แม่ พ่อเหวี่ยงตัวขึ้นไปนั่งข้างแม่ แล้วแจ๊คสุนัขต่างพันธุ์บลูด็อกก็เดินเข้าไปได้เกวียน

แล้วทุกคนก็ออกเดินทางจากบ้านไม้ซุงหลังเล็ก บ้านเกล็ดหน้าต่างทุกบานปิดตายหมด บ้านหลังนี้จึงมองไม่เห็นว่เจ้าของเก่าเขาจากไปอย่างไร บ้านก็อยู่ตามลำพังตามประสาของมันภายในรั้วไม้ซุง เบื้องหลังต้นไม้ใหญ่สองต้น ซึ่งในฤดูร้อนมันเป็นหลังคาสีเขียวให้แมรีและลอราเข้าไปนั่งเล่นอยู่ข้างใต้ และนี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่จะได้เห็นบ้านเล็กหลังนี้

พ่อสัญญาว่า เมื่อไปถึงภาคตะวันตกแล้วลอราจะได้เห็นปาปิอุส

“ปาปิอุสนะอะไรจ๊ะ” ลอราถาม พ่อบอกว่า “ปาปิอุสก็คือเด็กอินเดียนแดงตัวเล็กๆ ผิวเป็นสีน้ำตาล”

ทุกคนนั่งเกวียนผ่านมาในป่าซึ่งมีหิมะปกคลุมพื้นดินมาจนกระทั่งถึงเมืองเปปิน แมรีและลอราเคยเห็นเมืองนี้มาครั้งหนึ่งแล้ว แต่คราวนี้ดูมันเปลี่ยนแปลงไปมาก ประตูร้านขายของ ประตูบ้านทุกแห่งปิดเงียบ ต่อไม้ก็มีหิมะคลุมหมด ไม่มีเด็กเล็กมาวิ่งกลางแจ้งเช่นเคย ไม้ซุงกองใหญ่กองอยู่อย่างเป็นระเบียบท่ามกลางต่อไม้ มองเห็นแต่ผู้ชายสองสามคนสวมรองเท้าบู๊ต หมวกขนสัตว์ และเสื้อหนาวลายตาหมากรุกสีสด

แม่ ลอรา และแมรี รับประทานขนมปังกับน้ำตาลเหนียวอยู่ในเกวียน และมันก็กินข้าวโพดจากถังที่ผูกติดคอมัน

ขณะที่พ่อเข้าไปในร้านขายของไปติดต่อกแลกชนลัทธิของพ่อ กับสิ่งของที่จำเป็นจะเอาไปใช้กลางทาง แต่จะอยู่ในเมืองนี้ นานนักไม่ได้ เพราะจะต้องข้ามทะเลสาบให้ได้ในวันนั้น

ทะเลสาบใหญ่โตกว้างขวาง แข็งเป็นน้ำแข็งไปหมด มองดูขาวเรียบแว้งแว้งไปจนจดขอบฟ้าสีเทา แลเห็นรอยเกวียน บนน้ำแข็งผ่านไปบนทะเลสาบนี้เป็นทางไกลจนสุดสายตา มองไม่เห็นวาสันสุดลงที่ตรงไหน

พ่อขับเกวียนไปบนน้ำแข็งตามรอยเกวียนเหล่านั้นไป เสียงเกือกมำดังก๊อ๊กๆ เสียงหนักๆตั้นๆ ล้อเกวียนก็บิดไปบน น้ำแข็งดังเอี้ยดๆ มองแลเห็นเมืองเล็กนิดเดียวทางเบื้องหลัง และเห็นร้านขายของเป็นเพียงจุดจุดเดียว รอบๆเกวียนไม่มี อะไรเลยนอกจากความว่างเปล่าเงียบสงัด ลอว่าไม่ชอบเลย แต่มีพ่อนั่งอยู่บนที่นั่งคนขับ มีแจ๊คเดินอยู่ใต้เกวียนเช่นนี้ ลอว่ารู้ดีว่าไม่มีอะไรจะมาทำอันตรายได้ ตราบใดที่มีพ่อและ แจ๊คอยู่ด้วย

ในที่สุดเกวียนก็ค่อยๆเคลื่อนขึ้นไปบนพื้นดินที่ลาดสูง ขึ้นไปหน่อย แล้วก็แลเห็นต้นไม้ มีบ้านซุงหลังเล็กหลังหนึ่ง ด้วย อยู่ในกลางดงต้นไม้ใบโกธรันเหล่านั้น ลอว่าจึงรู้สึก สบายใจขึ้น

ไม่มีคนอยู่ในบ้านเล็กหลังนั้น มันเป็นที่สำหรับคนไป พักอาศัยชั่วคราวยาม เป็นกระท่อมหลังเล็กนิดเดียว รูปร่าง ประหลาด มีเตาไฟใหญ่ มีม้านั่งทำหยาบๆวางอยู่ชิดกับฝาผนัง รู้สึกว่าบ้านนี้ยังอุ่นอยู่ เมื่อตอนที่พ่อไปก่อไฟขึ้นในเตาผิง คินนั้นแมรี ลอว่า และน้องแครีนอนกับแม่บนที่นอนที่ปูกับ พื้นกระดานหน้าเตาผิง ส่วนพ่อนอนข้างนอกบนเกวียนเพื่อ

จะฝ้าาเกี่ยวนและม่

คินันันมีเสียงประหลาดอย่างหนึ่งปลุกลอร่าให้ตื่นขึ้น เสียงนั้นดังเหมือนเสียงปิ่น แต่แหลมและยาวกว่าเสียงปิ่น ลอร่าได้ยินหลายครั้ง แมร์กับน้องแคร์นอนหลับสนิท แต่ ลอร่านอนไม่หลับ จนกระทั่งได้ยินเสียงแมดังมาเบาๆ ใน ความมืดว่า “นอนให้หลับเสียเถอะ ลอร่า นันเสียงน้ำแข็ง ร้าวนะ”

รุ่งขึ้นเช้า พ่อพูดว่า “เคราะห์ดีจริง ที่เราข้ามปากเสีย ตั้งแต่เมื่อเย็นวาน แคโรไลน์ ไม่ต้องแปลกใจเลยถ้าหากว่า น้ำแข็งจะเกิดแตกขึ้นมาในวันนี้จริงๆ เราข้ามทะเลสาบมาได้ อย่างหวุดหวิดจนแฉะเต็มที เศราะห์ดีเหลือเกินที่น้ำแข็งมัน ไม่แตกขณะที่เรากำลังอยู่กลางทะเลสาบ”

“เมื่อวานนี้ฉันก็คิดเรื่องนี้อยู่เรื่อยที่เดียวชาร์ลส์” แม่ พูดอย่างนุ่มนวล

ลอร่าไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย แต่ตอนนั้นเธอคิดว่า มันจะเป็นอย่างไรหนอ ถ้าหากว่าน้ำแข็งที่ข้างใต้ล้อเกี่ยวน เกิดร้าวแตกออกไป ทั้งเกี่ยวนทั้งคนก็จะต้องตกลงไปในน้ำ ที่เย็นฉ่ำยิบกลางทะเลสาบใหญ่

“เธอทำให้ใครคนหนึ่งเกิดเสียวไส้ขึ้นมาแล้วชาร์ลส์” แม้ว่า พ่อจึงฉวยตัวลอร่าขึ้นมาอุ้ม กอดเอาไว้แน่นให้รู้สึก ปลอดภัย

“เราข้ามแม่น้ำมิสซิสซิปปีแล้วยังไงล่ะ!” พ่อพัดลอร่า อย่างสนุก “ชอบไหม น้ำหวานครึ่งถ้วยของพ่อ ชอบไป ตะวันตกที่พวกอินเดียนแดงอยู่กันไหม”

ลอร่าบอกว่าชอบ และถามว่าตอนนี้ถึงดินแดนของ

พวกอินเดียนแดงแล้วหรือยัง แต่พวกเขายังไม่ถึง ถึงเพียง
มลรัฐมินนิโซตาเท่านั้นเอง

เป็นระยะทางไกลมากกว่าจะถึงดินแดนของพวก
อินเดียนแดง เกือบทุกวันม้าเดินทางไกลจนสุดกำลังที่มันจะ
เดินไหว เกือบทุกคืนพ่อกับแม่จะต้องหาที่พักแรมในที่ใหม่
แต่บางทีก็ต้องอยู่ในที่เดียวกันนั้นซ้ำหลายคืน เพราะในลำห้วย
น้ำท่วมยังข้ามไม่ได้ ต้องรอให้น้ำลดเสียก่อน ได้ข้ามลำห้วย
มาหลายแห่งจนนับไม่ถ้วนแล้ว ได้เห็นป่าและภูเขาแปลกๆ
พื้นดินก็ประหลาด ไม่มีต้นไม้ขึ้นเลย ได้นั่งเกวียนขึ้น
สะพานไม้ยาวๆ ข้ามแม่น้ำมาก็หลายหนแล้ว แล้วก็มาถึง
แม่น้ำสายหนึ่งกว้างขวาง น้ำเป็นสีเหลือง ที่นี้ไม่มีสะพานเลย

นี่แหละแม่น้ำมิสซูรี พ่อขยับเกวียนขึ้นไปที่พักแรมแล้ว
ทุกคนก็นั่งนิ่งไม่กระตุกกระตักอยู่ในเกวียน ขณะที่เปลว
ตูปัดตูปะออกจากฝั่งที่ปลอดภัย ค่อยๆ ลอยไปตามกระแส
คลื่นน้ำโคลนสีเหลือง

อีกหลายวันต่อมาจึงมาพบภูเขาเข้าอีก ในหุบเขานั้น
เกวียนไปติดหล่มแน่น ล้อจมลึกอยู่ในโคลนสีดำ ฝนก็เท
จ๊กๆ ลงมา ฟัวร้องเบรียงปร้างและแลบอยู่ปลาบๆ ไม่มีที่จะ
พักแรมและก่อไฟได้ เพราะทุกอย่างเปียกชื้นไปหมด ทั้งยัง
หนาวลั่นนั่งงอเบียดกันอยู่ในเกวียน แต่ก็ต้องจำทนอยู่ในนั้น
และรับประทานอาหารเย็นๆ ซืดๆ กันคนละนิดละหน่อย

วันรุ่งขึ้น พ่อพบที่เหมาะสมบนเนินเขาซึ่งพอจะไปกาง
กระโจมพักได้ ฝนหยุดแล้ว แต่ต้องคอยอยู่สักอาทิตย์หนึ่ง
ก่อนกว่าน้ำในลำห้วยจะลดลงและโคลนแห้ง พ่อจะได้ขุด
ล้อเกวียนให้ขึ้นจากโคลนและขับต่อไปได้

วันหนึ่ง ขณะที่กำลังคอยเวลาอยู่ ชายคนหนึ่งรูปร่าง ผอมสูงโง่งก็ขี่ม้าดำตัวเล็กออกมาจากป่า ได้พบกับพ่อและ พุดคุยกันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็หายเข้าไปด้วยกัน เมื่อกลับ ออกมาก็ขี่ม้าดำออกมา พ่อเอาม้าสีน้ำตาลสองตัวที่เห็นดเห็น้อย อ่อนเปลี้ยเต็มที่แล้วแลกกับลูกม้าสีดำสองตัวนี้

มันเป็นม้าเล็กที่สวยมาก พ่อบอกว่ามันยังเป็นลูกม้า อยู่ ยังไม่โตเต็มที่ เป็นม้าพันธุ์มัสแตงตะวันตก “มีกำลัง แข็งแรงเหมือนล่อ แต่เรียบร้อยเหมือนลูกแมว” พ่อว่าอย่างนั้น ตามันใหญ่ อ่อนโยน ขนคอและหางยาว ขาเล็กเรียวย เท้า ก็เล็ก และวิ่งเร็วกว่าม้าที่มาจากบ้านในป่าใหญ่

เมื่อลอร่าถามว่ามันชื่ออะไร พ่อบอกให้ลอร่ากับแมรี ตั้งชื่อให้มันเอาเอง แมรีจึงตั้งชื่อตัวหนึ่งว่าเพ็ต ลอร่าตั้งให้ อีกตัวหนึ่งชื่อเพ็ตตี้ ครั้นเสียงน้ำในลำห้วยดังเบาและ หนทางก็หมดจวนจะแห้ง พ่อก็ชุดเอาเกวียนขึ้นจากหล่ม เอาเพ็ตกับเพ็ตตี้เทียมเกวียนเข้า แล้วทุกคนก็เดินทางต่อไป

เดินทางมาในเกวียนประทุนเป็นระยะทางไกลมาก ตั้งต้น ตั้งแต่ป่าใหญ่ในมลรัฐวิสคอนซิน ผ่านมลรัฐมินนิโซตา มลรัฐ ไอโอวา และมลรัฐมิสซูรี ตลอดระยะทางอันไกลนี้ แจ็ค เดินต๊อก ๆ มาข้างใต้เกวียนตลอดเวลา ในขณะที่กำลังจะเข้า เขตแคนซัสแล้ว

แคนซัสเป็นดินแดนที่ราบแบน ดูไม่มีที่สิ้นสุด มีแต่ หญ้าสูง ๆ พลิ้วไสวอยู่ในสายลม วันแล้ววันเล่าต้องเดินทาง อยู่ในแคนซัส แลไม่เห็นมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดอีกเลย นอกจาก ยอดหญ้าปลิวสะบัดและท้องฟ้าอันแว้งว่างกว้างใหญ่ เห็นเป็น วงกลมโค้งลงมาครอบแผ่นดินแบน ๆ และเกวียนก็อยู่ตรง

กึ่งกลางของวงกลมอันกว้างใหญ่ที่เหมือนกระทะครอบนี้พอดี
เรื่อยไป

เพ็ดและเพ็ดตีเดินอยู่ตลอดวัน วิ่งเหยาะๆบ้าง เดิน
บ้าง แล้วยิ่งเหยาะอีก แต่ไม่พันตรงกลางวงกลมนี้ไปได้เลย
เมื่อดวงอาทิตย์ลับฟ้า วงกลมนี้ยังโค้งครอบอยู่รอบตัวอย่างเดิม
นั่นเอง แต่ขอบฟ้าเป็นสีชมพู แล้วพื้นแผ่นดินก็ค่อยๆกลายเป็น
สีดำ เสียงลมดังหวิววู้อยู่ในกอหญ้าฟังดูว่าแหวเปลี่ยนเปล่า
กองไฟในที่พักก็เล็กจมนมองแทบไม่เห็น เพราะอยู่ในที่ที่กว้าง
ใหญ่ไพศาลเสียเหลือเกิน แต่เห็นดวงดาวดวงใหญ่ๆห้อยย้อย
มาจากท้องฟ้าส่องแสงสว่าง และดูรู้สึกว่ายู่ใกล้ๆมือ จน
ลอร่าคิดว่าเอื้อมมือไปหยิบก็เกือบจะถึง

วันรุ่งขึ้น พื้นที่ยังเรียบอยู่อย่างเดิม ฟ้าก็อย่างเดิม
วงกลมเหมือนกระทะครอบนั้นก็ไม่เปลี่ยนแปลง ลอร่ากับ
แมรี่รู้สึกเบื่อเสียเหลือเกินแล้ว ไม่มีอะไรใหม่จะทำ ไม่มีอะไร
แปลกจะดู ที่นอนปูอยู่ในกระบะเกวียนตอนท้าย มีผ้าห่ม
สีเทาปูทับอย่างเรียบร้อย ลอร่ากับแมรี่นั่งบนที่นอนนี้ ผ้าใบ
ที่คลุมเป็นประทุนเกวียนทางด้านข้างนั้นถูกพับชายขึ้นไปเหนือ
ผูกไว้เรียบร้อย แล้วปล่อยให้ลมในทุ่งหญ้าพัดเข้ามา ลมพัด
ผมเหยียดตรงที่ออสี่น้ำตาลของลอร่าและผมหยิกเป็นหลอด
สีทองของแมรี่ให้ปลิวเปะปะไปทุกทิศทุกทาง แสงแดดสว่างจ้า
ทำให้หนังตาหนัก

บางครั้งกระต่ายทุ่งตัวใหญ่ๆ ก็กระโดดแห้วๆอยู่ใน
ทุ่งหญ้าที่ไหวพลิว แต่แจ๊คไม่สนใจเลย แจ๊คที่นำส่งสาร
เหน็ดเหนื่อยอ่อนเปลี้ยเต็มที่ เข้าของมันพักเพราะเดินทาง
ไกลมาก เกวียนก็โยกเขยกไปเรื่อยๆ ประทุนผ้าใบสะบัด

พับ ๆ ล้อเกวียนทิ้งรอยเป็นทางยาวสองทางไว้เบื้องหลัง เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

พอนั่งหลังค่อม ปล่อยสายบังเหียนให้หย่อนๆ อยู่ในมือ ลมพัดเคราะห์ยาวสีน้ำตาลปลิวไสว แม่นั่งตัวตรงอย่างเงียบๆ มือประสานกันอยู่บนตัก น่องแครงนอนซุกอยู่ในซอกท้องของ นุ่มๆ

“ฮ้าว...ว...!” แมรีฮาว แล้วลอร่าก็พูดว่า “แม่จ๋า ขอให้แมรีกับหนูลงไปเดินตามหลังเกวียนได้ไหมจะ หนูเมื่อยขาเหลือเกิน”

“ไม่ได้หรอกลอร่า” แม่พูด

“เราจะหยุดพักในเร็ว ๆ นี้แล้วไม่ใช่หรือจ๊ะ” ลอร่าถาม รู้สึกว่าช่างนานเหลือเกินนับตั้งแต่เที่ยงตอนที่หยุดพักรับประทานอาหารกลางวัน และได้นั่งอยู่บนพื้นหญ้าสะอาดภายใต้ร่มที่เกวียนบัง

พ่อตอบว่า “ยังก่อน ยังวันเกินไปที่จะหยุดพัก”

“หนูอยากหยุดพักจัง! หนูเหนื่อยมาก” ลอร่าบอก

แม่พูดเพียงว่า “ลอร่า” เท่านั้นเอง แต่แม่หมายความว่า ลอร่าต้องหยุดบ่น ดังนั้นลอร่าจึงไม่บ่นดั่งๆ อีก แต่รู้สึกอาละวาดอยู่ในใจ จึงนั่งบ่นอยู่ในใจ

ขาก็คีบวดเมื่อย ลมเป่าผมกระจัดกระจายไม่รู้จักหยุด ได้สักที หญ้าปลิวลู่ไปลู่มา เกวียนก็กระเทือนโยกเขยง ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย เป็นเวลาตั้งนานนมเนมาแล้ว

“เรากำลังจะถึงลำห้วยหรือแม่น้ำแล้วละ” พ่อพูด “ลูกๆ เห็นต้นไม้ข้างหน้าไหม”

ลอร่าลุกขึ้นยืน เอามือยึดไม้ที่ประทุนเกวียนไว้ ไกลไป

ข้างหน้า ลอราแลเห็นหมูไม้มีว ๆ เตี้ย ๆ “นั่นแหละต้นไม้”
พ่อบอก “มองเห็นเงา ๆ ก็พอรู้ได้ว่าเป็นต้นไม้ ตามแถบนี้
เห็นต้นไม้ที่ไหน ก็หมายความว่าน้ำอยู่ใกล้ ๆ ที่นั่นแหละ
เราจะไปหยุดพักแรมกันคืนวันนี้”